

Znak sprawy:
WPO-I.310.1.2021

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO**

Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza działając na podstawie art. 14j § 1 i 3, w związku z art. 14b, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U. z 2020 roku, poz. 1325 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez [imię i nazwisko], z dnia 05.02.2021 roku (data wpływu 11.02.2021 roku),

postanawia:

udzielić interpretacji przepisów prawa podatkowego uznając stanowisko Wnioskodawcy w opisanym we wniosku stanie faktycznym – **za nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

[imię i nazwisko] Sp. z o.o. wnioskiem z dnia [data] roku (data wpływu [data] roku) zwróciła się do Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza o wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej w zakresie czy budowle (kabel zasilający i linia kablowa), których wykorzystywania Spółka zaprzestała i które zostały faktycznie odłączone od sieci energetycznej oraz które formalnie wnioskodawca postawił w stan likwidacji jako środki trwałe jednak bez fizycznego usunięcia budowli z gruntu w którym się znajdują podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Wnioskujący o wydanie interpretacji indywidualnej złożył oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej, oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

We wniosku z dnia [data] roku (data wpływu do organu podatkowego [data] r.) [imię i nazwisko] przedstawiła następujący opis stanu faktycznego:

Spółka jako użytkownik wieczysty nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej prowadzi księgę wieczystą NR 140/0001/2001, posiada środki trwałe w postaci: (1) kabla zasilającego o dł. 140 m (położony w latach 60-tych, częściowo wymieniony w roku 1985) przebiegającego pod ziemią, w granicach wskazanej wyżej nieruchomości (od budynku rozdzielni głównej, do budynku tlenowi) o nr inwentarza 140/0001/2001 oraz (2) linii kablowej przebiegającej pod ziemią w granicach wskazanej wyżej nieruchomości o nr inwentarza 140/0001/2001. Ponieważ wskazane powyżej środki trwałe stanowią budowle w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zwana dalej: u.o.p.l.), Spółka na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 w związku z art. 3 ust.1 pkt 3 i art. 5 ust.1 pkt 3 u.p.o.l., jest zobowiązana do odprowadzania podatku od nieruchomości w wysokości 2% wartości budowli. Dnia 14.12.2011 Spółka dokonała likwidacji środków trwałych, jednak nie zostały one usunięte z nieruchomości ze względu na znaczne koszty z tym związane. Dnia 14.12.2011 kabel zasilający i linie kablową odłączono od sieci poprzez otwarcie odłącznika kabla w polu nr 3 rozdzielni 6kV stacji GSZ-2 (końcówki kablowe odkręcono od odłącznika i pozostawiono w polu rozdzielni) oraz otwarcie odłącznika kablowego linii kablowej w polu nr 17 rozdzielni 6Kv stacji GSZ-2 (końcówki kablowe odkręcono od odłącznika i pozostawiono na registrach na poziomie przepustów kablowych w rozdzielni). Odłączenie od sieci ma charakter trwały, więc Spółka postawiła także środki trwałe w stan likwidacji, jednak bez fizycznego jej przeprowadzenia, ponieważ:

- a) kabel zasilający jest w złym stanie technicznym, posiada niewystarczającą izolację, a ponieważ nie przebiega przez niego napięcie następuje szybka degradacja. Z punktu widzenia technicznego oraz ze względu na funkcjonowanie przedsiębiorstwa, kabel dla wnioskodawcy nieprzydatny, a dalsza eksploatacja niemożliwa,
- b) linia kablowa służyła pierwotnie do zasilania awaryjnego z rozdzielni 6kV stacji GSZ-2, która nie istnieje od roku 2008. W toku działań restrukturyzacyjnych linie kablowe zostały odcięte, a rozdzielnia zlikwidowana. Od roku 2008 linia kablowa nie jest wykorzystywana przez wnioskodawcę i znajduje się w stanie technicznym nie nadającym się do ponownego podłączenia

W odniesieniu do tak zaprezentowanego stanu faktycznego sformułowane zostało pytanie:

czy budowle (kabel zasilający i linia kablowa), których wykorzystywania zaprzestała Spółka i które zostały faktycznie odłączone od sieci energetycznej oraz które formalnie wnioskodawca postawił w stan likwidacji jako środki trwałe jednak bez fizycznego usunięcia budowli z gruntu w którym się znajdują podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Przedstawiając swoje stanowisko Spółka wskazała, iż zgodnie z postanowieniami art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pojęcie „budowli” zostało zdefiniowane w art. 1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zwana dalej: u.o.p.l.) jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów

prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Powyższa definicja zawiera odesłanie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo Budowlane (Dz.U.z 2020r, poz. 1333) zgodnie z którymi obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych (art.3 pkt 1 ustawy prawo budowlane zwana dalej: u.p.bud.). Zakresem pojęcia „obiekt budowlany” jest zatem objęta również budowla w rozumieniu prawa budowlanego, którą zgodnie z art. 3 pkt 3 u.p.bud., jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Ponieważ przedmiotem niniejszego wniosku są wątpliwości dotyczące obowiązku podatkowego w zakresie budowli będących kablem i linią kablową, istotnym spośród pojęć wchodzących w skład definicji budowli jest pojęcie obiektu liniowego, określonego w art. 3 pkt 3a u.p.bud.

Spółka wskazała, iż na gruncie stanu faktycznego, będącego podstawą niniejszego wniosku w ocenie wnioskodawcy kabel i linię kablową należy zaliczyć do obiektów liniowych, zgodnie z art. 3 pkt 3a u.p.bud. Zarówno w przypadku kabla, jak i linii kablowej charakterystycznym parametrem jest bowiem długość, a ponadto linia kablowa (umieszczona bezpośrednio w ziemi) została także wymieniona jako jeden z przykładów obiektu liniowego w przywołanym przepisie. W konsekwencji zaliczenia kabla i linii kablowej do obiektów liniowych, należy je także uznać za budowlę, o których mowa w art. 3 pkt 3 u.p.o.l.

Ponadto strona wskazała, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 września 2011 (P 33/09) dokonał konkretyzacji pojęcia obiektu budowlanego .

W ocenie wnioskodawcy, budowle będące przedmiotem niniejszego wniosku nie powinny jednak zostać zaliczone do budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, o których mowa w art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l. który stanowi, iż budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Przepis art.1a ust.2a u.p.o.l zawiera wyjątki od powyższej zasady i wskazuje, iż budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej nie są budowle lub ich części, w odniesieniu do których została wydana decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego lub decyzja ostateczna organu nadzoru górniczego, na podstawie której trwale wyłączono budowle lub ich części z użytkowania. Strona wskazała, iż ustawodawca ograniczył zatem możliwość wyłączenia budowli z zakresu opodatkowania wyłącznie do tych budowli, które formalnie wyłączono z użytkowania na podstawie stosownej decyzji.

W ocenie wnioskodawcy, niezależnie od powyższego ograniczenia, w stanie faktycznym będącym podstawą niniejszego wniosku, budowle nie powinny podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, ponieważ faktycznie zostały wyłączone z użytkowania ze względu na stan techniczny, ponadto spółka dokonała ich likwidacji, jako środka trwałego co prowadzi do wniosku, że nie są już wykorzystywane w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zdaniem wnioskodawcy

stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17.02.2020r. (II FSK 1298/19). Spółka wskazała, iż powyższe orzeczenie zostało wydane po nowelizacji art. 1 a ust.1 pkt 3 u.p.o.l., dokonanej ustawą z dnia 25.06.2015 roku o zmianie ustawy o samorządzie gminnym i niektórych innych ustaw (Dz.U.z 2015, poz. 1045). Wykładnia przepisu art. 1a ust.1 pkt 3 u.p.o.l. nie może, w ocenie wnioskodawcy ograniczać się wyłącznie do wykładni językowej.

Spółka wskazuje, iż w doktrynie prawa ugruntowane jest stanowisko, że dokonując wykładni przepisów prawa nie należy się ograniczać do jednego tylko jej rodzaju, ponieważ wnioski płynące z wykładni językowej mogą prowadzić do merytorycznie błędnych, niezgodnych z rzeczywistymi intencjami ustawodawcy, a w końcu również do niesprawiedliwych i krzywdzących stronę rezultatów. Z tego powodu wykładnia językowa musi zostać uzupełniona wnioskami płynącymi z zastosowania innych rodzajów wykładni, w tym celowościowej, która w odniesieniu do indywidualnych spraw rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych uznawana jest za najodpowiedniejszą i najlepiej prowadzącą do rozszyfrowania intencji i celów ustawodawcy. W stanie faktycznym, będącym przedmiotem niniejszego wniosku, zastosowanie wyłącznie wykładni językowej art. 1a ust.1 pkt 3 o.p.o.l. prowadzi do nielogicznego wniosku, że w sytuacji, gdy budowla posiadana wprawdzie przez przedsiębiorcę, ze względów na stan techniczny nie jest już wykorzystywana w działalności gospodarczej, a nawet nie jest już częścią przedsiębiorstwa (środkiem trwałym), nadal stanowi przedmiot opodatkowania. Interpretacja powyższego przepisu przy użyciu wykładni celowościowej, nakazuje uwzględnienie faktycznej więzi pomiędzy działalnością gospodarczą, a budowlą przy ocenie czy budowla jest wiązana z jej prowadzeniem, a w konsekwencji czy powinna stanowić przedmiot opodatkowania. Dla oceny istnienia więzi kluczowa jest natomiast okoliczność czy budowlę można zaliczyć do składników przedsiębiorstwa, co sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy budowla została ujęta w ewidencji środków trwałych, czy dokonywane odpisy amortyzacyjne, czy do kosztów uzyskania przychodów przedsiębiorstwa zalicza wydatki z nią związane. Takie rozumienie charakteru składników przedsiębiorstwa, jako związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17.07.2014r. (II FSK 1840/12).

Należy w tym miejscu podnieść, że likwidacja środka trwałego powinna być szeroko rozumiana, a zatem nie tylko jak fizyczna eliminacja przedmiotu, ale również jako usunięcie danej rzeczy z ewidencji środków trwałych, w związku z utratą jej przydatności gospodarczej w tym związanej ze zużyciem technologicznym.

Spółka wskazuje, iż przedstawiony stan faktyczny w jej ocenie nie budzi wątpliwości, że kabel i linia kablowa nie tylko nie są i nie mogą już być wykorzystywane w prowadzonej działalności gospodarczej, a także, że zostały wykreślone z ewidencji środków trwałych, co oznacza ich likwidację a w konsekwencji utratę związku budowli z działalnością gospodarczą, co w dalszej kolejności musi prowadzić do wniosku, że nie została spełniona przesłana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Zatem mając na uwadze powyższe, spółka wskazuje, iż w jej ocenie zasadne jest uznanie, że budowle (kabel i linia kablowa) których wykorzystywania wnioskodawca zaprzestał i które zostały faktycznie odłączone od sieci energetycznej oraz które formalnie spółka postawiła w stan likwidacji jako środki trwałe, jednak bez fizycznego usunięcia budowli z gruntu, w którym się znajdują nie podlega opodatkowaniu już podatkiem od nieruchomości, a obowiązek podatkowy wygasa zgodnie z postanowieniami art. 6 ust 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Po rozpatrzeniu stanowiska Wnioskodawcy ustosunkowując się do wyżej przedstawionych kwestii dotyczących zakresu stosowania prawa wyjaśnia się:

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych (zwanej dalej u.p.o.l.) w art. 2 ust.1 pkt 3 reguluje zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości. Zgodnie z jego treścią opodatkowaniu podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast pod pojęciem budowli zgodnie z treścią art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l. należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Definiując pojęcie budowli ustawodawca odsyła do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo Budowlane – tj. Dz.U.2020.1333, ze zm., w którym zawarte są pojęcia definicji takich jak m.in. obiektu budowlanego, budynku, budowli czy obiektu liniowego. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy prawo budowlane (zwana dalej u.p.bud.) pod pojęciem obektu budowlanego - należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Z kolei przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową - art. 3 ust.3 u.p.bud. Natomiast obiekt liniowy według art. 3 ust 3a u.p.bud. - to obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable zainstalowane w kanalizacji kablowej, kable zainstalowane w kanale

technologicznym oraz kable telekomunikacyjne dowieszone do już istniejącej linii kablowej nadziemnej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Przedmiotem wniosku jest kwestia opodatkowania przez Spółkę kabla i linii kablowej. Biorąc po uwagę powyższe należy zgodzić się ze stanowiskiem spółki i stwierdzić, iż kabel oraz linię kablową zaliczamy do obiektów liniowych, a zatem stanowią budowlę w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.o.p.l.

Z powyższych regulacji prawnych wynika, iż dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości fundamentalne znaczenie ma zakwalifikowanie danej budowli jako związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ustawodawca w celu rozwiania wątpliwości dotyczących zakwalifikowania budowli jako związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej umieścił w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych w art. 1a ust. 1 pkt 3 definicję legalną tego pojęcia. Treść tego przepisu wskazuje, iż budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej są budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Oznacza to, iż sam fakt posiadania budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest podstawowym i wystarczającym warunkiem prawnym do zaliczenia tych budowli w poczet kategorii przedmiotów opodatkowania związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie istotna jest przy tym okoliczność sposobu faktycznego wykorzystywania budowli czy intensywność wykorzystania. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych np. wyrok NSA z dnia 20.03.2009r.(II FSK 1888/07), wyrok WSA w Warszawie z dnia 23.01.2009r. (III SA/Wa 2010/08).

Wyjątkiem od powyższej normy prawnej jest art. 1a ust. 2a pkt 3 u.p.o.l. „zgodnie z którym: „do gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zalicza się : 3) budynków, budowli lub ich części, w odniesieniu do których została wydana decyzja ostateczna organu nadzoru budowlanego, o której mowa w art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.), lub decyzja ostateczna organu nadzoru górniczego, na podstawie której trwale wyłączono budynek, budowlę lub ich części z użytkowania”.

Wskazać tu należy, iż od 01.01.2016 roku nastąpiła zmiana treści przepisu art.1a ust.2a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w którym ustawodawca wyłączył możliwość nie zakwalifikowania budowli, jako związanej z działalnością gospodarczą w sytuacji, gdy jest ona ze względów technicznych przez przedsiębiorcę niewykorzystywana. W nowelizacji skreślono bowiem sformułowanie „ *chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych*”.

Oznacza to, iż na gruncie obecnie obowiązujących przepisów sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą budowli (pomimo faktycznego jej niewykorzystania, czy też takiej niemożności ze względów technicznych) przy jednoczesnym braku decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 67 ust 1 ustawy prawo budowlane bądź ostatecznej decyzji

organu górniczego wyłączającej budowlę z użytkowania powoduje opodatkowanie tej budowli podatkiem od nieruchomości.

Istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie stanowi również właściwe zdefiniowanie pojęcia likwidacji na gruncie podatku od nieruchomości. Chodzi tutaj bezsprzecznie o fizyczną likwidację obiektu budowlanego. Nie można więc utożsamiać tego pojęcia wyłącznie z likwidacją podatkową (księgową) środka trwałego, co wiąże się jedynie z wykonaniem pewnego zabiegu technicznego, polegającego na usunięciu danego obiektu z ewidencji środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych. Innymi słowy, aby mówić o ustaniu obowiązku podatkowego w przypadku likwidacji, musimy mieć do czynienia z wyburzeniem/rozbiórką/innym podobnym zdarzeniem dotyczącym obiektu budowlanego. Zdarzenie takie musi zatem skutkować powstaniem takiego stanu, w którym możliwe jest stwierdzenie, że obiekt budowlany już nie istnieje. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzeczeniach sądów administracyjnych. Przykładowo NSA w wyroku z dnia 11 września 2007 r. Sygn. Akt IIFSK 959/06 stwierdził, że samo wyksięgowanie budynku z ewidencji nie powoduje ustania obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości, bowiem tak długo, jak w sensie fizycznym istnieje budynek (np. nie uzyskano pozwolenia na rozbiórkę lub nie zrealizowano tego pozwolenia), istnieje obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości.

Ponadto należy wskazać, że w sytuacji, gdy taka budowla została księgowo zlikwidowana, ale faktycznie istnieje i znajduje się w posiadaniu przedsiębiorcy, albowiem jak wskazano wyżej decydujące znaczenie ma sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę bądź podmiot prowadzący działalność gospodarczą nie zaś rzeczywiste wykorzystywanie danej budowli. Dokonując analizy pojęcia likwidacji, budynku, budowli lub ich części na gruncie podatku od nieruchomości nie można pominąć charakteru tego podatku, który jest niewątpliwie podatkiem majątkowym, czyli podatkiem związanym z samym faktem posiadania majątku, a nie jego wykorzystywania. Spółka jest w posiadaniu budowli w postaci kabla i linii kablowej, bowiem jest ich dysponentem i w jej gestii jest podejmowanie decyzji co do ich dalszych losów, w tym dotyczącej pełnej fizycznej likwidacji. Tym samym opierając się na charakterze majątkowym podatku od nieruchomości należałoby stwierdzić, że likwidacja budynków, budowli lub ich części na potrzeby podatku od nieruchomości powinna być rozumiana jako likwidacja fizyczna. Bowiem dopiero w przypadku braku posiadania przez przedsiębiorcę budynku, budowli lub ich części można mówić o wygaśnięciu obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości.

Powyższe stanowisko znajduje poparcie w orzecznictwie:

- wyrok WSA w Łodzi, I SA/Łd 29/20 z dnia 18 lipca 2020 r., zgodnie z którym „wyksięgowanie gazociągu z ewidencji środków trwałych nie powoduje, iż przestał on istnieć w sensie fizycznym jako budowla i nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Podatek od nieruchomości nie jest bowiem uiszczany od środków trwałych, lecz od budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 [Ustawy] zaś art. 4 ust. 1 pkt 3 [Ustawy] nie wymaga, aby budowla stanowiła odrębny środek trwały, od którego dokonuje się odpisów amortyzacyjnych”;

- wyrok WSA w Kielcach, I SA/Ke 4/19 z dnia 14 marca 2019 r., „(...) w świetle (...) przepisów [Ustawy] o możliwości zastosowania wyższych stawek podatku dla nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje sam fakt posiadania nieruchomości przez przedsiębiorcę. Nie ma tu znaczenia to, czy przedsiębiorca rzeczywiście wykonuje działalność gospodarczą z wykorzystaniem takich gruntów, budynków, czy budowli (tak wyroki NSA z 1 lutego 2019 r., II FSK 3053/18, z 13 września 2016 r., II FSK 2257/14, z 21 kwietnia 2015 r., II FSK 1296/13, wyroki WSA w Rzeszowie z 15 listopada 2016 r., I SA/Rz 709/16, z 24 stycznia 2019 r., I SA/Rz 1129/18 (...)) Ustawodawca uzależnił więc sposób opodatkowania takich nieruchomości od stanu obiektywnego, stosując kryterium posiadania nawet, gdy przedsiębiorca zaprzestał na jakiś czas wykorzystania nieruchomości będącej w jego posiadaniu do prowadzenia działalności gospodarczej. Pojęcie budynków "związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej" jest szersze od pojęcia "zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej" i obejmuje także pośrednie związane budynku lub jego części z działalnością gospodarczą (por. wyroki NSA: z 9 lipca 2013 r., II FSK 2917/11; z 16 grudnia 2009 r., II FSK 667/09).

- wyrok WSA w Gliwicach I SA/Gl 485/20 z dnia 13 listopada 2013 r., zgodnie ze stanowiskiem którego „z treści art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie wynika warunek rzeczywistego wykorzystywania wskazanych w nim przedmiotów opodatkowania na cele związane z działalnością gospodarczą. Z treści tego przepisu wywieść bowiem należy, że co do zasady, sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę gruntu, budynku lub budowli przesądza o zakwalifikowaniu ich jako związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - niezależnie od tego, czy przedsiębiorca na bieżąco w całości, bądź tylko w części z nich korzysta”.

Tożsame stanowiska prezentują również: wyrok NSA z dnia 07.11.2019r.(II FSK 1223/19), wyrok WSA z dnia 25.01.2018r.(I SA/Łd 950/17).

Mając na uwadze stan faktyczny przedstawiony we wniosku uznać należy, iż brak możliwości wykorzystywania danej budowli (w tym jej księgowa jej likwidacja) i jej nie wykorzystywanie przez przedsiębiorcę bądź podmiot prowadzący działalność gospodarczą nie ma znaczenia dla jej opodatkowania, decydującą bowiem kwestią jest jej posiadanie. Zatem jeżeli dana budowla znajdująca się w posiadaniu przedsiębiorcy lub podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą podlega opodatkowaniu, chyba, że właściwy organ administracji wydał, co do niej decyzję określoną w art. 1a ust. 2a u.o.p.l.

Ponadto Organ podatkowy informuje, że rozpatrując wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego rozpatruje go wyłącznie w ramach zagadnienia przedstawionego przez podatnika w pytaniu, stanu przedstawionego przez niego i przedstawionego przez niego własnego stanowiska w sprawie, nie może natomiast odnosić się do przedstawionych przez podatnika dowodów, np. protokołu

zbędności środków trwałych, rozeznania technicznego do protokołów zbędności oraz oświadczenia o trwałym odłączeniu dot. linii kablowej i kabla zasilającego oraz przeprowadzania jej oceny jak również nie może prowadzić postępowania dowodowego.

Potwierdzenie ww. stanowiska stanowi wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2008 r. sygn. akt III SA/Wa 20/08 w świetle którego: "W konsekwencji stwierdzić należy, że w postępowaniu w przedmiocie wydania interpretacji, tylko i wyłącznie podatnik (albo płatnik albo inkasent) wyczerpująco przedstawia stan faktyczny". Przedstawia go przy tym w całym niezbędnym dla oceny prawnej zakresie wprost w treści wniosku, który kieruje do organu mającego wydać interpretację. Oznacza to, iż stan faktyczny brany pod uwagę do wydania interpretacji nie może być "dopowiadany" dołączanymi do wniosku dokumentami. Podatnik w tym postępowaniu nie powinien, a tym bardziej nie musi udowadniać, iż przedstawiany przez niego stan faktyczny ma umocowanie i potwierdzenie w określonym materiale dowodowym. (...) Postępowanie w przedmiocie interpretacji opiera się więc wyłącznie na stanie faktycznym, wyczerpująco przedstawionym przez wnioskodawcę, czyli takim stanie, którego wszelkie elementy istotne dla wyrażenia własnego stanowiska w zakresie i sposobu zastosowania prawa podatkowego podatnik przedstawi we wniosku. W stosunku do tak opisanego stanu faktycznego wyrażane jest stanowisko przez podatnika. Natomiast organ podatkowy dokonuje oceny prawnej stanowiska pytającego z przytoczeniem przepisów prawa. Organ ten, co należy podkreślić, w postępowaniu zmierzającym do wydania interpretacji nie jest uprawniony do ingerowania (poprzez negację bądź uzupełnianie) w stan faktyczny nakreślony we wniosku o jej udzielenie. Jak już wspomniano, nie może go własnymi ocenami podważać, ustalać, uzupełniać ani też zmieniać w jakimkolwiek zakresie, nawet wówczas, gdyby w oparciu o inne źródła, czy wiedzę znaną mu z urzędu, miał uzasadnione wątpliwości co do zgodności przedstawionego przez podatnika stanu faktycznego z obiektywną rzeczywistością. Instytucja interpretacji podatkowej nie daje bowiem organowi podatkowemu w tym względzie stosownych uprawnień dowodowych, co ma swoje uzasadnienie w zupełnie innej roli, jaką ma do spełnienia ten organ w rzeczonym postępowaniu (wyraża w nim prawną kwalifikację opisanego przez wnioskodawcę zdarzenia podatkowego - stanu faktycznego) w stosunku do roli, która przypada mu w klasycznym postępowaniu podatkowym (ustala w nim istnienie określonego zdarzenia podatkowego - stanu faktycznego oraz dokonuje jego prawnej kwalifikacji).

Wobec powyższego, w postępowaniu w przedmiocie udzielenia pisemnej interpretacji nie może toczyć się spór o stan faktyczny. Nie może też być prowadzone postępowanie dowodowe zmierzające do zbierania materiałów dowodowych w sposób odpowiadający dyspozycji art. 187 w związku z art. 122 Ordynacji podatkowej (zwanej dalej O.p.). Brak jest także podstaw do poddawania jakichkolwiek dowodów składanych przez wnioskodawcę swobodnej ocenie, zgodnie z art. 191 O.p. Innymi słowy, postępowanie to nie może zmierzać do kwestionowania przez organ podatkowy stanu faktycznego podawanego przez wnioskodawcę, lecz organ ten ma obowiązek przyjąć do sformułowania oceny prawnej taki stan faktyczny, jaki podaje podatnik. Co najwyżej, może wyłącznie w trybie art. 14a § 5 w związku z art. 169 § 1 O.p. żądać od wnioskodawcy uszczegółowienia opisu stanu faktycznego,

jeśli uzna, że jest to niezbędne do dokonania jego prawidłowej kwalifikacji prawnej. Organ podatkowy dokonuje więc interpretacji, przyjmując za stronę ściśle określony stan faktyczny."

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia (2 egz.) skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji (art.53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przez sądami administracyjnymi (Dz.U.2019 poz. 2325, ze zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza (art. 54 §1, § 2 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczenia się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisów prawa materialnego. Sąd Administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Niniejsza interpretacja wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 14 j § 3 w zw. z art.14 i § 3 Ordynacji podatkowej).

Z upoważnienia Prezydenta Miasta
Naczelnik
Wydziału Podatków i Opłat
Agnieszka Stanuch

Otrzymują:

1.

2.aa.